

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΓΑΛΗΣΣυνθροπητική έτησια: Έν. Εβδομάδας 8. Τη διάλλοδη περίοδο 12 — Γραπτόν φύλ. τιμήται λ. 10.—Γραφ. Τ. Κ. ο.
χριστιανή, ή τη συν. της; Κοριννής. Λιτό περιοδικόν διαρροήσια. Επιστολαί διεύθυνονται πρὸς τὴν εἰδοτην.

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

ΛΑΖΑΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΣ

Θυμράζομεν τὸν Μισούλην καὶ τὸν Τομπάζην, τὸν Σαχτούρην καὶ τὸν Ἀποστόλην, τὸν Τσαμαδὸν καὶ τὸν Κριεζῆν, τὸν Κανάρην καὶ τὸν Πιπένην ὡς καὶ τινὰς ἄλλους ναυμάχους τοῦ ὑπὲρ ἀναστάσεως τοῦ γένους ἡμῶν ἵεροῦ ἀγῶνος, οὐδέποτε ὅμως ἔτυχεν ἴσως ἀφορμὴν νὰ σκεψθῶμεν ὅτι ὑπῆρξεν ἀνὴρ ἐπ' ἵσης, ὡς αὐτοί, ἀξίος θαυμαστοῦ, ἀνὴρ ἐν ἀπέταξι σχεδὸν ταῖς ναυμαχίαις μετ' ἀπαραμίλλου ἀνδρίας ἀγωνισθείς, ἀνὴρ ὡς παράφορος τότε παρὰ τοῦ συναγωνιστῶν του θεωρούμενος ἔνεκα τῆς ἀπαραδειγματίστου αὐτοῦ τόλμης. Ο ἀνὴρ οὗτος εἶναι ὁ ἐξ "Ὑδρας Λάζαρος Παναγιώτας, οὐ καὶ αὐτὸς τὸ ὄνομα οἱ πλεῖστοι ἐξ ἡμῶν τῶν γεντέρων, τῶν μόνων περὶ τοῦ ἐνεστῶτος μεριμνῶντων, ἀγνοοῦσι.

Διατυχῶς δλίγαι περιεσθήσαν βιογραφικαὶ περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου πληροφορίαι, καὶ αὗται δὲ οὐχὶ τόσῳ σφρεῖς. Σὺν τῇ ἔξαρανίσει τοῦ κλέους, διπερ δικαίως ποσοῦκεν αὐτῷ, ἔξηρανισθησαν καὶ αἱ περὶ αὐτοῦ εἰδήσεις, ἔξ ὧν μόνον λείψανά τινα ἐναπελείρησθησαν. Τὰ λείψανα δὲ ταῦτα, δίκην μελίσσης πυρισυναγαγάγων, ἐκτίθημι ἐνταῦθα.

"Ο χρόνος, καθ' ὃν ἀκριβῶς ἐγεννήθη ὁ Παναγιώτας, εἶναι ἄγνωστος" ὑπέργηρως τις μοναχός, ἐν τῷ ἐν Παλαιμιδᾷ τῆς "Ὑδρας παρεκκλησίων τῆς Ἀγίας Εἰρήνης μονάζων, ἀνεψιὸς δὲ τοῦ ἥρωος τυγχάνων, διατείνεται ὅτι οὗτος ἐγεννήθη ἐν "Ὑδρᾳ περὶ τὸ 1760 ἐπ' πατρὸς μὲν Σπαρτιάτου τὴν πατρίδα καὶ μυλωθροῦ τὸ ἐπάγγελμα, ἐκ μητρὸς δὲ "Ὑδραῖς, τῆς περιφύμου Χοντροπαγιώτας.

"Η γυνὴ αὕτη, πελωρία τὴν ἀναδρομὴν τοῦ σώματος, διεκρίνετο διὰ τὴν μεγάλην καὶ σπανίαν ἀληθῆς εἰς γυναικαὶ ἀνδρίαν τῆς, ἣν κατάδηλον ἐποίει εὐθὺς ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ ἀγέρωχον τοῦ πρωτόπου, τὸ βλοσφύδον τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ ὄλως ἀνδρικὸν βαθεῖσα τῆς. Ἐν τούτῃ ἔγινε κατὰ τὸν μέγαν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ διτι θὰ ἐλαυνανε μέρος εἰς αὐτὸν καὶ θὰ ἐδοξάζετο ὡς ἡ πολύσινος Μπουμπουλίνα. Λέγω δὲ τοῦτο, ἐρειδόμενος ἐπὶ τυνος γεγονότος, τυμβάντος κατὰ τὸ 1790. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο δὲ μετὰ στολίσου τότε παραπλεων τὸ Αἴγαλον πειρατὴς Γουνιέλμος Μαλτέζος ἀπεφάσισε μετὰ τοῦ Λάμπρου Κατσώνη καὶ τοῦ κλέπτου Ἀνδρούτσου, ἄγοντος 500 ἀλεθανούς,

νὰ λεηλατήσῃ τὴν "Ὑδραν". Πρὸς τοῦτο δὲ ἀπεπειράθη νὰ ἀποδῆι· οὐκτα τινὰ μετ' αὐτῶν εἰς τινὰ τοποθεσίαν τῆς νήσου «λούμι τοῦ Κρίταμη» καλουμένην καὶ συνισταμένην ἐκ χαράδρως, ὑπὸ ἀποκρήμνων βράχων περιβαλλομένης. Ἀλλ' οἱ "Ὑδραῖοι, ὡχυρωμένοι ὅντες ἐν τῇ ἥρησίσῃ τοποθεσίᾳ, ἐματαίωσαν διὰ γενναῖας ἀντιστάσεως τὴν σχεδιασθεῖσαν ἀπόβασιν. Ἐν τῇ περιστάσει ταῦτη διεδραμάτισε σπουδαῖον πρόσωπον ἡ Χοντροπαγιώτα, καθ' ὃν ἔνοπλος ἀνεστρέφετο ἐν τῷ ὄλιγῳ τῶν μαχητῶν μετὰ μεγάλου τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, παρακελεύουσα καὶ ἐνθαρρύνουσα αὐτοὺς διὰ τοῦ παραδείγματός της, συνάμα δὲ ἀκαταπαύστως πυροβολοῦσα κατὰ τῶν ἐπιδρομέων.

Τοικύτης μητρὸς ἀξίου τέκνον ὑπῆρξεν ὁ Λάζαρος Παναγιώτας, ὅστις καὶ κατὰ τὸ πελώριον ἀνάσημα, καὶ κατὰ τὴν μορφήν, καὶ κατὰ τὴν ἐν γένει ὄλως ἀκανόνιστον κατασκευὴν τοῦ σώματος καὶ κατὰ τὴν καρδίαν ὡμοίαζεν αὐτῇ. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ὡς ἐπώνυμον παρὰ τῶν συμπολιτῶν του ἐλαχεῖν. Ἐκπλήσσεται τις ἀληθῶς ἀκούων τοὺς γνωρίσαντας αὐτὸν ἄνδρας περιγράφοντας τὰ κατ' αὐτόν. Οἱ μὲν ἐκθειάζονται τὸ γιγάντειον παράστημα του καὶ τὴν σωματικὴν ρώμην του, ἡτις ὡς ἐκ τῆς σκληραγγίας εἶχε καταντήσει μυθώδης, καὶ παριστῶσιν αὐτὸν ὡς ἔτερον Ἡρακλέα ἡ τούλαχιστον Λίκαντα Τελαμώνιον, διὰ τοῦ ὅγκου μόνου τοῦ σώματός του δυνάμενον νὰ ἐνσπείρῃ παντὶ τρόμον. Ἄλλοι δὲ εἶχε μύστακα πυκνὸν καὶ μέγαν, ὅμως σταθερὸν καὶ ἀγριωπόν, ἐπισκιαζόμενον ὑπὸ πυκνῶν ὄφρύων, καὶ φωνὴν βροντώδην καὶ μακρὰν ἀντηχοῦσαν καὶ ἀλλοι δὲ τι καθ' ὅλας τὰς ὥρας τοῦ ἐτούς εἶχεν ἀνοικτὸν τὸ λάσσιον αὐτοῦ στῆθος καὶ διτι τὸ πρόσωπον του ἡτο ἀείποτε ἡλιοκαμένον, σοβαρόν, σκυθρωπόν, ἀληθῆ τέλος θαλασσινὸν ἄνδρα ἐμφαίνον.

'Ο Παναγιώτας ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ἐνεκολπώθη τὸ τοῦ ναύτου ἐπάγγελμα, οὐδέλως διὰ τὴν ἀνέχειαν τοῦ πατρὸς εἰς τὰ σχολεῖα φοιτήσας. Ἀφότου πρὸς τὰς τοικυμίας παλλάγει τοῦ γεγονότος τοῦ ταυτίκας κακουχούχης ἐμμασταῖσιν καὶ ἀκοινῆσιν τοῦ πυκνού

1. Παρὰ δύο γεροτάρων καὶ κακού, τοῦ οὐρανού παναγιώταν ὑπερτησάντων, ξεσυρά, διτι οὗτος πολλάκις ἐνεβάπτιζεν ἐν τῷ πρὸς ἀλειφίν (παλαμίσμα) τοῦ πλοίου προωθησμένων ἀλειμματιτεμάχια ἄρτου καὶ ἐτρωγεν. Παράδοξος στομαχος!

κάτωθεν δέ, παρὰ τῇ ἀκρῷ, ἵσταντο κυκλοειδῶς πλοιάρια καὶ πλήθος ἀνθρώπων, ἔτοιμων νὰ τὸν προσδεχθῶσιν, οἵτινες, ἀν ποτε ἥθελον σώσει· αὐτὸν, ἡλευθέρουν τῆς καταδίκης, ἀποπέμποντες τὸν Λευκαδίων δρίων, ἐντὸς τῶν ὁποίων δέν τῳ συνεχωρεῖτο πλέον νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ἐπὶ τοῦ Λευκάτα παρὰ τῷ Ἀλματὶ ἔκειτο καὶ δ νάδς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις κατὰ τοὺς μυθικοὺς χρόνους δὲν ἦτον ἄλλο, εἰμὴ κωφάλα δένδρου, ἢ τα-πεινὴ καλύβη, ὡς καὶ πάντες οἱ ἐν Ἰελάδῃ ἄλλοι, κατὰ τὴν νηπιώδη ἔκείνην ἐποχήν. Ἐπὶ τῶν Τρωϊ-κῶν ὅμως φαίνεται ὅτι ἀνφορδομήθη ὑψηλότερος ὑπό-τινος Ζαχυνθίου, καλούμενου Λευκοῦ, ἀφ' οὗ κατά-τινας καὶ διράχιος τὴν προσηγορίαν ἔλαβε. Περὶ τοῦ ἑυθυμοῦ καὶ τῆς ἐργασίας κύτου οὐδὲν εἰπεῖν ἔχομεν, ὡς στερούμενοι λειψάνων. Ἐκ τῶν ὀλίγων δ' ἔτι σω-ζομένων ἔξαγεται μόνον, ὅτι ἦτον ἀρκετὰ εὑρύχω-ρος, καὶ ἡ ἐξ Ἁρκαδίου τῆς Μητρὸς τοῦ Λευκάτου

IΩ. N. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ.

ρος, καὶ η ἐς ης ωκεανομήθη ὑλη πάρος ὑπόλευκος.
Οὐ πολὺ μακρὰν τῶν ἔρειπίων τούτων ἀνυψοῦται
σημερον ναῦσκος εἰς τιμὴν τοῦ ἀγίου Νικολέου, τὸν
ὅποιον οἱ ναῦται θεωροῦσιν διὸ προστάτην των, καὶ
ἐπικαλοῦνται μακρόθεν διὰ τῆς φράσεως — «*"Ai
Νικόλα, βοήθα."*» Εἶναι δὲ ἔξιον σημειώσεως ὅτι πα-
ράπλησίαν ἐπίκλητοιν ἀπηνύσυνον καὶ οἱ προπάτορές
μας εἰς τὸν Λευκάδιον Ἀπόλλωνα, ὡς μαρτυρεῖ τὸ
ἄκρονθον ἐπίγραμμα.

Λευκάδος αἰπὺν ἔχων τηλεσκόπου ὅχθον
Φοίτε, τῷ Ἰονίῳ λουσμένον πελάγει,
Δέξαι πλοτήρων μάκης χεριψυρέα δαῖτα.

Ἄγι' ὁν ήλκοις, ἐπὶ δίστικα πέμψων ἀντη
Οὐρίου, Ἀκτιακοὺς σύνδρομον εἰς λιμένας.

[Avθ. §' 251

Τὸ μονύδριον τοῦ ἀγίου Νικολάου φωτοδομῆθε
περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΖ' αἰῶνος ὑπὸ τίνος ποιέμενο
διὰ λόγους, οὓς ἀναφέρει ἀνέκδοτόν τι χειρόγραφο
(ὑπὸ χρονίαν αψέξας), διωρθέν μοι παρὰ τοῦ ἀξιοτίμου
δημάρχου Ἀπολλωνίων κ. Δημητρίου Κατηφόρη. Ε
αὐτοῦ κρίνομεν εὐλογον νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν ἐ^τ
ζῆς περικοπὴν, ως διαρωτίζουσαν τὴν ιστορίαν τῆ^τ
ιερᾶς ταύτης Μονῆς.

Ἐκτίσθη τὸ ιερὸν μοραστήριον ἔτος ἀπὸ Χρι-
στοῦ χιλίους ἑξακοσίους τριάντα ἔξη, ἐπειδῆτις καὶ
ῥὰ εὑρέθη μία εἰκόνα μικρὰ εἰς τὸν τόπον, ὃντοῦ
εἶραι ἡ ἐκκλησία τὴν σήμερον, τὴν ὅποιαν εἰκόνα
εὑρίσκοντας ἦρας ποιμὴν προβάτων, ἤγοντα πιστικός,
καὶ κτίζοντας αὐτὸς μικρὴν ἐκκλησίαν, ἔθεσε τὴν
ιερὰν εἰκόνα ἐκεῖ, καὶ ἥρχοντας ἀπὸ τὸ χωρίον
(Ἄβάρι) ιερεῖς καὶ εἰκετούργοντας πέρτε, δέκα
φοραὶς τὸν χρόνον, καὶ μετὰ παραδρουμὲν τριάντα
τριάντα ἑξαπέτευλερ ὁ θεὸς ἔκαριτον μοραστήριον ἀπὸ
τὰ Διωδεκάνησα, καὶ ἐστάθη εἰς τὴν αὐτὴν ἐκκλη-
σίαν χρόνους δεκαπέτετε, καὶ ἐτελεύτησεν ἀπὸ Χρι-
στοῦ ἔτος ἄχτη' καὶ μετὰ ταῦτα ἐρχόμενος ὁ τῆς
Παραμυθίας ἐπίσκοπος Κλήμης, ἀταμῶς μὲν τὸν

πολλάς: αἱ δὲ πολλαὶ οὕτε εἰς τὴν Γαλλίαν νύμφαι θὰ ὑπάγωσιν οὕτε εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ Ἀμερικὴν οὕτε εἰς τὴν Γερμανίαν, οὐδὲ μετὰ πρεσβευτῶν (διπλωματῶν) καὶ προξένων θὰ συναντήσουνται. Ἀλλ' ὅμως παρὰ τῶν γεννητόρων συνηθέστατα ταύτην τὴν ἀπόκρισιν ἀκούει τις: Τί πειράζει; διτὶ μάθῃ τις, πάντοτε κέρδος εἶνε. Ναὶ κέρδος ἂλλα πόσον εἶνε τὸ κέρδος τοῦτο καὶ πόσον καθαρόν; (κιάρι;) Πέντ' ἔξι λεξίδια καὶ δύο τρία φρασεῖδια, καὶ τῇ ἀληθείᾳ πολὺς τύφος καὶ μεγάλη καὶ μεγαλωστὶ οἴησις. Ἐπειτα; ἔπειτα δὲν ταὶς ἀρέσκει ὁ τυχών ἀνήρ ἐπειδὴ ἐν ᾧ αὐτὴ καὶ μουσικὴν ἔξενρει καὶ χορὸν καὶ γαλλικά, καὶ εἶνε διὰ νὰ κάθηται εἰς τὸν καναπέν, ἀφ' οὗ κάμηρ τὴν τουαλέτταν της, καὶ νὰ διαβάζῃ ῥωμάντους (μυθιστορίας, μυθῳδίας), ἢ νὰ παιᾶῃ τὸ κλειδοκύμηταλόν της, ἐκεῖνος ἀπ' αὐτὰ δὲν σκαμπάζει, καὶ ἔπειτα τὴν θέλει διὰ οἰκονυράν, νὰ κυττάζῃ τὸ σπίτι της, τὴν βελόνην της καὶ τὰ παιδιά της. Λοιπὸν δὲν εἶνε τῆς τάξεως της, δὲν κάμνει δι' αὐτὴν, οὐδὲ αὐτὴ διὰ ἔκεινον. Κατόπιν; κατόπιν ἡ μαρασμὸς ἐν ἀνυμεναίῳ καὶ ἀνάνδρῳ βίῳ, ἡ τὸ αἰσχιστον παρεκτροπὴ τῆς εὐθείας ἄδού, διαφθορά, ἀπώλεια. Τοῦτο εἶνε τὸ ἐπίζηλον κέρδος τῆς ἀτελεστάτης ἔκεινης μουσικῆς καὶ τῶν ὀλίγων ἔκεινων ξένων λεξειδίων τε καὶ φρασειδίων!

Αλλ' ὅμως πόσον ἐπικερδέστερον θὰ ἔτον, ἀν
δ εἰς ταῦτα κατασωτευόμενος χρόνος πολύτιμος ἐ-
ξοικονομεῖτο εἰς ἀκριβεστέραν καὶ ἐπιμελεστέραν
ἐκμάθησιν τῆς ἑθνικῆς γλώσσης τε καὶ ἴστορίας,
εἰς βιθυντέραν ἐντύπωσιν τῶν σωτηρίων διαταγμά-
των καὶ θεοπισυδάτων τῆς θείας ὥμων πίστεως
καὶ θρησκείας, εἰς πορισμὸν γνώσεών τινων ἐκ τῶν
φυσικῶν ἐπιστημῶν, μᾶλιστα τῆς φυσικῆς καλου-
μένης ἴστορίας, (ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὰ μαθήματα
ταῦτα πρέπει νὰ διδάσκωνται ἐπὶ τὸ πρακτικώ-
τερον διὰ δείξεως τῶν ἀξιολογώτερων φυτῶν καὶ
ζώων τῶν περιβολῶν τοῦ πάρεργον).

Ὥφων τῆς πατρίδος μας, παρὰ διὰ ξηρᾶς θεωρίας καὶ ἀσκόπου ἀποτηθίσεως ἀρράτων καὶ ἀκατανοήτων ὄνουμάτων. Ἀλλὰ ποῦ τοιοῦτοι διδάσκαλοι! Ποὺ δὲ ὁ δημιουργικὸς νοῦς, ὁ διηγεκῶς μεριμνῶν περὶ μορφώσεως ἀγαθῶν διδασκάλων καὶ ἀναιμορφώσεως τῆς κάκιστα ἔχούσης παρ' ἡμῖν ἐκπαιδεύ-

σεως! της ἐκπαιδεύσεως, της κρηπῆδος πάσης ἐθνικῆς εὐεξίας καὶ εὐημερίας), τερπνῶν ἄμα καὶ χρησίμων πρὸς τὴν πρώτην κατ' οἰκουν ὑπὸ τῆς μητρὸς παίδευσιν τῶν τρυφερῶν τέκνων, εἰς μάθησιν δλίγης λογιστικῆς καὶ πολλῆς πολλαπλῆς οἰκονομίας καὶ χρηστότητος, διὰ νὰ εἴνε εὔσεβες θυγατέρες, φιλόστοργοι μητέρες, φιλοπάτεριδες καὶ

Τραπεζίτης * Αγγλος παρήγγειλε νὰ δαπανηθῶσιν ἐκ τῆς περιουσίας του 3,000 λιρῶν, πρὸς ἀνέγερσιν ἀνδριάντος ἐν τῷ κοιμητηρίῳ ἐνθα ἔμελλε νὰ ταφῇ. "Ολοι ἡρώτησαν ποίαν ἐπιγραφὴν θὰ ἔφερεν ὁ ἀνδριάς: ὁ δεῖται εἰς ἑαυτόν!

σκοπούς αὐτῆς ἐπιτυγχάνοντας καὶ εὑδοκιμοῦντας. Γινώσκετε ὅποιαν τυφλὸν ἀφοσίωσιν τρέφουσι πρὸς ἡμᾶς οἱ ὑπὸ τὴν δουλείαν λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς, καὶ πρὸ πάντων οἱ Ἑλληνες. Κολακεύετε, περιποιεῖσθε αὐτοὺς ὅσον δύνασθε προφανῶς καὶ μετ' ἐπιδείξεως. Ζητοῦσι συνδρομὴν χάριν ἐλληνικοῦ τυνος κοινωφελοῦς ἰδρύματος, σχολείου π.χ. συντρέχετε ἀφειδῶς, ἀλλὰ μὴ παραλείπητε νὰ παριστάνητε εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως τὴν βλάβην, ἢν τεῦτο δυνατὸν νὰ ἐπενέγκῃ ἐν τῷ μέλλοντι τῷ τουρκικῷ κράτει. Λαμβάνουσιν ἀνάγκην τινὸς οἱ αὐτόθι Ἑλληνες, προσφέρετε μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως τὴν μεσολάβησίν σας, ἀλλὰ μὴ λησμονῆτε νὰ ὑποσιάπτητε αὐτοὺς κρύφα. Πλὴν προσοχή! μὴ φωραθῆτε ἐνεργῶν οὕτως, ἵδη μάλιστα, ὅτε κυροφερίται ἐπίσημον συνοικέσιον. Εἰμὶ μᾶλλον ἡ βέβαιος, ός καὶ ἡ κυβέρνησις τοῦ Ὑψηλοῦ ἡμῶν Κυρίου, ὅτι ὁ γάμος οὗτος θὰ ἐπιδράσῃ λίγων ἐπὶ τῶν πνευμάτων τῶν εὐπίστων καὶ μωρῶν ἐπιδόξων διαδόχων τῆς Ἀνατολῆς, προσέτι δὲ θὰ διεγείρῃ ἐναντίον αὐτῶν τὴν κοινὴν ἐν Εὐρώπῃ γνώμην, ὅπερ λίγαν συμφέρει τῷ ἡμετέρῳ κράτει καὶ τῇ πολιτικῇ τῆς Αὐτοκρατορίας. Γινώσκετε πόσον κερδαίνομεν παριστῶντες τοὺς Ἑλληνας εἰς τοὺς ὄφιδαίμονες τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν τυφλὰ ὅργανα τῶν σχεδίων τῆς ἡμετέρας κυβερνήσεως.

Τὰ αὐτὰ περίπου θέλω γράψῃ καὶ τοῖς λοιποῖς ὑμῶν συναδέλφοις.

Πέμπω ὑμῖν πρὸς τούτους κιβώτιον πλῆρες πολυτίμων ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν, ἵνα διανείμητε αὐτὰ εἰς τὰς αὐτόθι ἐκκλησίας.

Δέξασθε, παρακαλῶ, τὴν διαθεσαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως μου, μεθ' ἣς διατελεῖ
Ἐν Καζανλικίῳ, 22 Ὁκτωβρίου 1863.

ὅλος ὑμέτερος
»Κόμης ΙΒΑΝΟΦΣΚΗΣ»

Σφραγίσας δὲ καὶ ἐπιγράψας τὴν ἐπιστολήν, «Πρὸς τὸ Σεβαστὸν Γερικὸν Προξενεῖον τῆς Α.Α. Μεγαλεύστηος τοῦ Αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσῶν, εἰς Ἀδριανούπολιν» ἐκάλεσε τὸν πρότερον.

— Ἀναχώρησον ὅσον τάχιστα, εἴπε πρὸς αὐτὸν εἰσελθόντα, καὶ φέρε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην καὶ τὸ κιβώτιον δπου δεῖ. Αἴ! ἀν δύναται τις, προσέθηκε τρίβων τὰς χεῖρας, ἀμα τοῦ ὑπηρέτου ἐξελθόντος, ἀς εἴπη ὅτι δὲν εἶμαι εὐφυής... Ίδού καὶ τὰς διαταγὰς τῆς Κυβερνήσεως μου θὰ ἔκτελῶ καὶ τὴν ὥραίν μου θὰ βλέπω...

— Ως παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης, τὸ κατὰ τοῦ Ηλληνισμοῦ μῆσος τοῦ κόμητος ἦτο μέγιστον, αὐτὸς δὲ πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος δπαδός τοῦ ἐν Ρωσίᾳ κόμματος τῆς ἐνέργειας, σπερ ἡρέμα ἐν πρώτοις ἐνεργοῦν, ἐσχάτως δὲ πανισχυρὸν καταχεῖσάν, παρέσυρε τὴν Ρωσίαν εἰς τὸν τελευταῖον πόλεμον, ἀποκαλύψαντα ὅλοκληρα τὰ πολιτικὰ σχέ-

δικ τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ του, ἐξ ἣς ἐλλείπει παντελῶς ἡ λεπτότης καὶ ἡ χαρακτηρίζουσα τὰ ρωσικὰ διπλωματικὰ ἔγγραφα ἀβροφροσύνη, ἐκφράζεται λίαν καθαρῶς καὶ εύκρινῶς περὶ τῶν σκοπῶν τῆς ρωσικῆς διπλωματίας. Ἡ ἀπόλειξ τῆς μεγαλομάρτυρος νύμφης τῆς Μεσογείου τῷ 1868, ἡ ἀποδιδούμενη πρὸ παντὸς ἀλλού εἰς ἀσύγγνωστον πολιτικὸν ἀμάρτημα, ἀποδεικνύω πόσον εἶχε δίκαιον δικύης γράφων οὕτως.

— Αμέσως τὴν ἐπιοῦσαν ἡρώτησε, τίς ἦτο ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἐκείνης, ἐν ᾧ παρείροντες τὴν γνωρίμην αὐτῷ γυναῖκα. Ἐμαθεν ὅτι ἐκαλεῖτο Πέτκωφ, δη πάραντα ἐνεθυμήθη, ἐπειδὴ πολλάκις εἶχεν ὕδη αὐτὸν ἐν Βουκουρεστίῳ, ἐνθα διέμενε χάριν τῶν ἐμπορικῶν αὐτοῦ ὑποθέσεων. Ἐμαθε πρόσετι ὅτι εἶχε νυμφευθῆνενίδια, ἡς ὁ πατήρ, διωχθέντος τοῦ Κούζα ἐκ τοῦ ἡγεμονικοῦ θρόνου τῆς Ρωμανίας, ἀπώλεσε τὴν πρώην ὑπόληψιν αὐτοῦ, διότι ἐτιμάτο ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος ἐκείνου δι' ἴδιαιτέρας εὐνοίας.

Ζητήσας καὶ λαβὼν τὴν ἀδειαν, ἐνεφανίσθη τὴν ἐπιοῦσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κυρίου Πέτκωφ, ἐνθα ἐγένετο δεκτὸς δι' ἀρχαῖος φίλος τῆς οἰκογενείας.

Μετὰ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις:

— Τώρα θὰ σᾶς παρακαλέσω, εἶπε, νὰ μὴ γνωσθῇ εἰς οὐδένα τὸ ἀληθὲς ὄνομά μου, ἢ μᾶλλον δι' τίτλος μου, διότι περιηγοῦμαι ἀγνωστος.

— Μπα! ἀληθῶς; ἡρώτησεν ὁ κύριος Πέτκωφ.

— Ναι, φίλε μου.

— Καὶ δυνάμεθα νὰ μάθωμεν τὸ αἴτιον;

— Ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, φίλατε κύριε, ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, ἀπεκρίνατο ὁ κόμης μειδιῶν. Εἰς πάντα τυχὸν ἐρωτῶντα πέρι ἐμοῦ, εἶναι Ρῶσος ἐμπορος, λέγετε, μετὰ τοῦ ὄντοιου εὑρίσκομαι εἰς διαπραγματεύσεις...

— Μάλιστα, μάλιστα, εὐχαρίστως. Ίδού καὶ ἡμεῖς, χωρὶς νὰ θέλωμεν, θὰ συνδράμωμεν τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Πέτκωφ, μειδιῶν δικύωτας.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο ἡ κυρία Πέτκωφ ἐκάθητο σύννουσα καὶ σιωπηλή.

Συμβαίνει πολλάκις νὰ αἰσχυνῶμεθα ἐπὶ σφάλμασιν, ἀπερ δὲν ἐπράξαμεν.

— Αμα ἴδουσα αὐτὸν ἡ ἀτυχής γυνή, καὶ ἀνεμνήσθη σκηνῶν τινῶν, γενομένων μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ κόμητος, ἀνεμνήσθη τῶν λόγων, οὓς οὕτως πρὸ τυνος ἀπέτεινε πρὸς αὐτήν, καὶ τῶν προσπαθειῶν, τὰς ὄποιας κατέβαλε τότε, δπως ἐπιτύχη αὐτὴν μόνην, καὶ, ἀν θέλητε, ἡσχύνθη, διότι συνήτασε ἐν τῷ βίῳ της ἐν ἀνθρωπον τοῦτον. Ήδη δέ, ἐπανιδούσα σύτον, κατεγόρησεν δι' ἀκαδημαϊκῆς διαιρεων ἐπανηλθεγ.

(επειτα συντάξα) ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΓΑΛΗΣ